

Valentýnka

Javory

Když se zjara rozetmívá
Když se řeka živí hlínou
a stím proudem odplouvá
můj pláč
Smutek můj se bělá v jívách
nakloněných nad hladinou
možná že si je natrhá
ruka tvá

V bílých jívách můžeš číst
slůvka tichá
slůvka nežně plyšová
slůvka něžných tajemství
že kdo dýchá
předjaří se neschová

Stářím šedne v horách sních
jako eminence šedá
jako víra lakomá
jak cín
A tvůj štítek na dveřích
hezký pošťák právě hledá
a jméno má
Valentýn